

Descansa en Pau

La vida després de la mort perinatal

Ho he tornat a somiar; tu ploraves amb totes les teves forces, i jo, fluixet, abraçant-te, amb un somriure, t'acariciava les manetes i et deia: shhh, sóc aquí... shhh, no tinguis por...i de sobte la por s'apoderava de mi i m'he llevat de cop pensant: s'apropa el desembre! Ara serà així uns quants dies seguits, fins que passi el dia del teu aniversari.

Compraré un ram de flors ben alegres i les portaré a casa els avis, i com cada any em diran: "quines ganes de bon temps que tens ja!" i jo somriuré i només tu i jo sabrem per a què són.

M'he cansat d'haver de recordar-los que ara farà cinc anys que no hi ets. Que farà 5 anys vam passar el pitjor dia de la nostra vida. T'esperàvem amb tanta il·lusió! Ells també, no et pensis, però el dolor que vam sentir amb el teu pare no l'hem pogut compartir amb ningú. Quasi ni entre nosaltres. Si encara no havies nascut! Sense conèixer-te ja havies aconseguit capgirar les nostres vides. Vam canviar de pis perquè estiguessis més còmode, deixant el barri i la nostra gent. Ens vam quedar sols amb una terrassa preciosa plena de projectes trencats, ens va costar molt sortir-hi i gaudir-la, ens l'havíem imaginat plena de rialles i banys a l'aire lliure a primera hora del matí. El pare, t'havia comprat una piscineta de plàstic de colors, massa llampant pel meu gust, però era alegre i divertida tal com el recordo a ell, abans que això ens apagués una mica per sempre.

Les llàgrimes i el dolor no formaven part d'aquest capítol de la vida, no les havíem ni intuït, ni se'ns havia passat pel cap que podien ser elles les protagonistes. Que ingenus! Que poc en sabíem de la vida! Si això ha passat sempre! Si cada dia al nostre país moren 6 nadons abans de néixer, i tu eres un bebè, amb número guanyador.

Mentre estaves entre nosaltres, ens vam submergir en llibres, vam anar a cursos i classes, vam parlar molt amb el teu pare molt! De com volíem educar-te, què ens havia faltat a un i a l'altre i que no volíem repetir amb tu. La teva presència va ser un xoc pels avis! Els fèiem grans deien. Però aquell impacte inicial va anar transformant-se cap a l'alegria i la il·lusió! Mai havíem estat tan unides les famílies. Trucades, jerseiets de l'àvia, contes i unes botetes de muntanya perquè ben aviat ens acompanyessis a passejar pel bosc com tant ens agrada a casa.

La felicitat que vas portar va ser immensa i la penso tan sovint, i és el que em fa veure que els que estan bojos són els altres. Aquells dies, aquells mesos vam ser feliços! Aquells mesos jo era la teva mare i ells els teu avis, això no pot canviar d'un dia per l'altre. Vuit mesos, curta l'estada al món, però qui està en el dret de dir que això no es pot considerar vida? Si la teva presència ho va canviar tot! Si tinc el cor ple d'amor, i de culpa. I de ràbia. I de dolor. Diuen que el temps ho cura tot, però t'asseguro que durant molts mesos vaig voler desaparèixer. Tapar-me amb els llençols fins a dalt, tancar els ulls, i repetir una i una altra vegada que no podia ser veritat, que el nostre Pauet, el nostre pesolet, encara estava dins meu. Volia abraçar-te, cantar-te, mirar-te als ulls i veure si t'assemblaves a la tieta de Formentera, o si tenies el nas del teu pare, o els rínxols de les teves àvies.

No podia assumir que no ho podré fer. Que vaig decidir no veure't perquè estava espantada, perquè la imatge d'un bebè mort no era el que esperava després de tants mesos d'il·lusió. A l'hospital em van dir que m'aniria bé, però no vaig ser capaç. Ho sento fill, de veritat que ho sento. Me n'he penedit durant molt de temps. Ni un petó, ni veure de quin color tenies els cabells, ni tocar-te les manetes i mirar-te les ungles dels peus... res. Em quedo amb l'angoixa, amb les paraules dures dels metges. Amb el part... el moment més dur. Sabia que sorties de mi, per sempre. Que empènyer-te cap a fora era portar-te a una cambra freda i sense nosaltres. Que no! Que no volia empènyer! Que et volia dins meu, que potser podia fer-te viure una altra vegada, que encara faltaven unes setmanes perquè et toques néixer... que no! Despertar-me d'aquell malson. Però era real... "Això està mort", les paraules d'aquella ginecòloga em

ressonaven i ara encara em tornen de tant en tant. Això... AIXÓ era el Pau! El meu fill, el meu cigró, tu...

No saps com em va costar tornar a la vida. Volien que somrigués... jo somreia. Però per dins em sentia buida, amb un dolor devastador que res ni ningú podia calmar. Se m'ha mort un fill! Els hi deia amb la mirada trista, doncs ningú volia parlar-ne. No sabien que dir-me, no entenien la meva desesperació: si no t'haviem conegut! No n'estaríem fent un gra massa? L'Artur, el teu pare, em va acompanyar cada dia. Vam plorar junts i va fer que les coses semblessin més fàcils però va arribar un moment en que ja no va poder més. Com si li fes més mal parlar-ne que passar pàgina. I dels teus avis... que dir-te? La seva preocupació per nosaltres era tan gran que volien veure'ns contents: *sou joves! En tindreu un altre!*, deien. Jo només et volia a tu. Només a tu! El que saltava com una granota a les ecografies, el que quan li cantava la cançó dels titelles donava patadetes d'alegria. El que no li agradava que prengués el sol i m'avisava fent que em sortissin taques. El que m'acompanyaria al Montseny a buscar pinyes per la llar de foc, i a les tardes d'hivern les pintaríem de colors per decorar la casa. El petit que tenia un cotxet amb una manta de coets per a volar ben amunt. Mai haguera imaginat que volaries tan de pressa, a un lloc tan inaccessible. Mai hauria imaginat que el meu amor cap a tu era tan gran.

Ara hi ha la Bruna entre nosaltres. Rodoneta i bufona, amb 3 anys que té ens fa riure molt. Diu que és l'Spiderman i s'enfila als arbres amb una agilitat que espanta! Et té molt present. Amb ella podem parlar de tu, que vas haver de marxar massa aviat però segur que et posaria molt content veure que t'hem fet un dibuix pel teu aniversari i l'hem penjat a la finestra. Que no hi ets entre nosaltres però ets en nosaltres. Que no et tenim però ens tens, allà on siguis, amb el cor obert estimant-te cada dia de la nostra vida.

Fill meu, sempre seràs el primogènit.